

Nr 160.

Av herrar **Olausson** och **Wallentin**, om skrivelse till
Kungl. Maj:t angående sänkning av frakterna för vissa
slag av färsk fisk.

Samtidigt som man nu söker utfinna medel mot de alltjämt stegrade prisen på livsmedel har det under en följd av år inträffat och inträffar alltjämt, att det på vår västkust under flera månader på året finnes öfverflöd på så utmärkta födoämnen som sill och makrill. Tyvärr måste man bekänna, att nämnda fiskslag ej kommit vårt land till godo såsom sig bort. Det har för fiskerinäringens utövare och dess övriga representanter alltid varit ett brännande spörsmål, huru man skulle kunna få de fångade massorna av sill spridda överallt bland vårt lands befolkning. Från att ursprungligen närmast hava berört fiskarbefolkningen, har frågan om spridning av nämnda fiskslag, samtidigt med att dyrtiden hemsökt vårt land, blivit av största betydelse för hela folket. Det gäller numera ej blott att fiskarena skola få sälja sin vara till ett rimligt pris, utan också att skaffa vårt folk möjlighet att erhålla billig föda.

Varje åtgärd, som medför en ökad spridning av ifrågavarande fiskslag, har därför den dubbla goda verkan, att den dels ger fiskarena bättre lön för deras möda och därvid även verkar gagnande på fiskerinäringens utveckling, dels ock bidrager till att motverka dyrtiden bland folket i allmänhet.

Med nutidens goda kommunikationer torde också möjlighet vara given för en allmän spridning av de billiga fiskslagen. Säkerligen finnes det olika medel för ernåendet av en ökad spridning. Undertecknade anse emellertid ett nära till hands liggande medel vara en sänkning av frakterna på statens järnvägar för transport av färsk fisk. Det torde nämligen vara otvivelaktigt, att särskilt frakterna för mindre partier utgöra ett stort hinder för spridning till från fångstplatserna avlägsna orter. Ofta utgör frakten ett högre belopp än varans värde vid inköpet. Större delen av Norrland torde nu ej, på grund av de vid långa distanser alltför höga frakterna, få del av de rika sillfångsterna på vår västkust. Däremot lär sill från Norges västkust gå över till våra norrländska landskap, där den svenska sillen, på grund av den dyrare frakten, ej kan konkurrera med

den norska. Även ur denna synpunkt synes oss en sänkning av frakterna vara önskvärd.

Enligt taxan för transporter å statens järnvägar beräknas nu frakten på färsk sill efter tarifferna 3, 5 och 8, då resp. intill 2,500, minst 2,500 och minst 5,000 kilogram sändes på en gång. För annan färsk fisk erlägges frakten efter tarifferna 2, 3 och 4 resp. För färsk sill är frakten således redan nu billigare än för annan färsk fisk, ett förhållande, som synes oss fullt berättigat med hänsyn till sillens uppträdande endast vissa tider och då vanligen i överflödande mängder.

Enligt vår mening är dock en ytterligare sänkning av frakterna på färsk sill av nöden. En sådan sänkning borde framförallt gälla styckegods, ty det synes oss ganska klart, att den stora spridningen till alla delar av vårt land till stor del måste ske genom sändningar av smärre partier.

Såsom enligt vår mening lämpligt vilja vi föreslå en sänkning till tarifferna 8, 9 och 10 resp. för ovan angivna mängder i varje sändning. Detta skulle för styckegods innebära en minskning af frakten med omkring 50 %. Men ej blott sill, utan även den längs Östersjökusten fångade strömmingen borde gynnas med här ifrågasatta billigare frakter. Även strömmingen uppträder ofta i stor riklighet och förtjänar en stor spridning såsom en god folkföda. Särskilt under sommarmånaderna finnes på västkusten också riklig tillgång på färsk makrill, som där säljes till ytterst låga priser. För att den skall komma vårt folk tillgodo, vilja vi föreslå en sänkning av frakten för den till samma tariffer som för sill.

Visserligen är frågan om ändrade fraktsatser i allmänhet på statens järnvägar sedan åtskilliga år tillbaka föremål för utredning, men synes oss frågan om sänkning av frakten på ovan berörda fiskslag så viktig, att den bör underkastas Riksdagens prövning och uttalande. På grund av de årliga återkommande rikliga sill- och makrillfiskena och den alltjämt rådande dyrtiden, är det av största vikt, att frågan får sin snara lösning.

På grund av det sålunda anförda få vi vördsamt hemställa,

att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla, att Kungl. Maj:t täckes vidtagna åtgärder för en sänkning i ovan antydd riktning av frakterna för färsk sill, däri inbegripet färsk strömming och färsk makrill.

Stockholm den 24 januari 1913.

Carl L. Olausson.

C. Wallentin.